

Un fet de l'any

Com és habitual, els nostres redactors i col·laboradors comenten, en l'últim número de l'any de la revista, alguns dels fets que s'han produït durant el 2009.

S'han quedat sense feina

Malauradament aquest no ha estat un fet puntual ni aïllat, és la crua realitat per a 11.802 catalans durant el mes de novembre i que fan un total que arriba als 505.405 aturats. Sens dubte que es tracta de l'efecte més greu de la crisi que s'arrossega i que alhora genera les conseqüències de tot ordre que són de sobres conegudes. Durant una colla d'anys aquest era un fet impensable per a una bona part de la gent que treballava i era tant poc freqüent que Catalunya havia esdevingut una terra d'atracció d'immigrants perquè d'una o altra manera s'aconseguia una feina.

El dret a tenir un treball digne és un dels drets humans fonamentals, tot i que dissortadament sabem quants milions de persones arreu del món no el gaudeixen. La duresa de la situació actual ha comportat que es tornin a recordar aquells teòrics del segle XIX i XX que ja alertaven sobre les febleses del sistema capitalista o de l'economia neoliberal en la qual estem immersos, detestats o ignorats pels qui controlen les regnes del món, i que fins es parli de la necessitat de la refundació del sistema. Encara són pocs, però cada cop més escoltats, aquells que qüestionen el model de creixement constant que ha portat on som i que plantegen alternatives que assegurin un mínim suficient per a tothom.

Es viu una realitat impensada per molts i desconeguda sobretot per una bona part dels joves del món occidental. En aquest context és un fet que els serveis socials ja atenen a persones de classe mitjana que mai s'havien imaginat d'haver de recórrer a la sol·licitud d'ajut per no disposar dels recursos mínims, és la descoberta d'una "nova pobresa". D'aquestes situacions se'n desprenen respostes solidàries que confirmen la confiança en un futur diferent, els bancs d'aliments han sorgit arreu i aconseguen cobrir el més indispensable per als qui més ho necessiten.

Per a molts durant aquest any la cosa no ha estat tenir una feina més o menys bona sinó tenir-ne o no tenir-ne. L'oportunitat que aquest fet ens ha obert a tots, ocupats i aturats, és la de reflexionar sobre el significat profund de tenir un treball que permeti viure dignament, cosa natural que quan existeix s'hi pensa poc i que quan no es té simplement es reclama. Tot plegat ens fa replantejar de nou el sentit de conceptes com l'esforç, la responsabilitat, la formació, la disponibilitat, l'equitat, la riquesa, l'especulació, l'egoisme o la solidaritat.

Jaume Dantí i Riu

Les xarxes socials

D'aquest any, que ja s'escola aigüera avall, em crida l'atenció la manera com ha crescut un dels fenòmens més efervescents d'internet: les anomenades xarxes socials: punts d'aplec d'usuaris que comparteixen amistat, interessos o afeccions.

Tot i la quantitat de gent que no fa ús d'aquestes xarxes socials, crec que estan canviant la nostra manera de comunicar-nos, relacionar-nos i, en general, de viure. I no només això, sinó que segons el perfil que crees, les amistats que tens, les activitats que hi fas, modifiques la imatge que dones als altres.

Qui està en una d'aquestes xarxes socials no té una imatge privada, sinó que passa a tenir una imatge pública. Aquesta nova identitat on fas saber a través de la xarxa què estàs fent en tot moment, on has anat el cap de setmana, com

es gratinen els canelons, que bonic que és el teu fill, i totes aquelles coses que us sorprendrien per la manca de pudor que suposa, es comunica a tots els teus suposats amics i amigues. Es publiquen un munt de ximpleries, bromes i acudits, i es genera una certa addicció. Si no et connectes a la xarxa, sembla que se t'escapi el tren. I si no hi penges alguna bajanada sembla que no tingui cap sentit. I tothom s'hi apunta: polítics, artistes, entitats, poetes, la reiales, programes de ràdio i jo mateixa.

Quin fenomen... Xarxes socials que ens fan passar tant temps davant l'ordinador que ens farà perdre les oportunitats de compartir de debò una trobada amb amics dels d'aquí al costat. Per cert, em sembla que el Ronçana encara no està al Facebook!

Teresa Valls Baró